Λάρισα, 15/6/2022

Αγαπητέ μου σχολείο,

και όταν γράφω, αλλά και συνέχεια σχολείο. Δεν εννοώ τους τοίχους που ορίοθετούν την ύπαρξή του, αλλά όλους εσάς τους ανθρώπους - τις καθαρίστριες, την μυρία στο μπλιμπίο, τη γραμματέα, τους καθηγητές και τον διευθυντή - που εργάζεστε καθημερινά με υπομονή, επιμονή, αγάπη και μεράκι, για να «σπάσετε» τα όρια που δημιουργούν τα κάγκελα και να ελευθερώσετε το νου μας.

Γιατί σε ένα κόσμο που μυριαρχεί ο φόβος και το συναίσθημα (σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο) ήσασταν εκεί να μας βοηθήσετε, να μας δείξετε ένα πιο φωτεινό μονοπάτι.

Γιατί ειλικρινά αυτά τα τρία χρόνια του Λυκείου ήταν για τη γενιά μου δύσκολα. Πρώτα η πανδημία, μετά ο σεισμός, τώρα ο πόλεμος. Με μια οικονομική κρίση να υφέρπει και ταυτόχρονα να μυριαρχεί, προκαλώντας μας αβεβαιότητα, διαλύοντας τα όνειρά μας. Είναι πολλά αυτά για να τα διαχειριστεί ένας έφηβος. Έτσι δεν είναι;

ΟΜΩΣ, το σχολείο παρά τις απεπάρκειες, τα λάθη, τις συγκρούσεις, που προέρχονταν και από τις δύο πλευρές, ήταν καταφύγιο. Στο σεισμό σταθήκαμε μυριολεκτικά όρθιο, για να μας προστατέψει. Αλλά και γενικότερα, μια δύσκολη μέρα γινόταν ομορφότερη ύστερα από την επαφή με συμμαθητές και καθηγητές. Αστεία, πειράγματα, φωνές. Όλα ήταν στο μπερήσιο πρόγραμμα. Μια όμορφη ρουτίνα που θα έχει μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά όλων μας. ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, όσο μεγάλο κι αν ακούγεται αυτό. Γιατί, το «ΠΑΝΤΑ» είναι κάθε μέρα. Κάθε μέρα είναι μια μικρή αιωνιότητα. Η ευκαιρία που μας δίνεται να ομορφύνουμε, να σπορίσουμε αγάπη, έμπνευση, δημιουργικότητα, θάρρος. Να σπορίσουμε τη νεραϊδόσκονη που θα αναλύνει τον πόνο, θα σκουπίσει τα δάκρυα, θα δημιουργήσει νέα όνειρα.

Αυτό το γράμμα δεν είναι επίσημη επιστολή. Είναι μια εξομολόγηση. Λίγες λέξεις με τις οποίες προσπαθώ να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για όλα αυτά που περάσαμε. Και όσο οξύμωρο κι αν φαίνεται θα ήθελα να σας αναθέσω μια εργασία. Αντιστροφή ρόλων λοιπόν. Όπως και με εμένα και τους υπόλοιπους συμμαθητές μου, θα ήθελα να συνεχίσετε να φροντίζετε και όλους εκείνους που έρχονται. Δείξτε τους. Δώστε τους λίγη απ' την ψυχή σας. Ξέρω ότι ο Δάσκαλος έχει μπόλιαν ψυχή, για να τη μοιράζει στους μαθητές του. Ή καλύτερα, στα παιδιά του.

Σχολείο, «έλα το νου σου στο παιδί. Γιατί αν χλιτώσει το παιδί, υπάρχει Ελπίδα.»

Ευχαριστώ,

Δωροθέα
Γιαννοπούλου